

AKACHIKA

Byli jsme předurčeni k pádu

„Tohle je příběh,
v němž jsme *zemřeli*.“

TRISS MORADREAM

Triss Moradream

AKACHIKA

Byli jsme předurčeni k pádu

あ
か
ち
か

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz,
jako celkově 83. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Triss Moradream

Obálka a grafika © Triss Moradream
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Petra Čechová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 11052025
ISBN:

978-80-53031-80-6 epub
978-80-53031-81-3 mobi
978-80-53031-82-0 PDF

Anotace

Hotaru vládne mocí, jež už neměla existovat. Staré Japonsko zpustošila válka a nenávist okolního světa vůči takovým, jako je ona sama. Aby přežila, musí přijmout to nejhorší. Putuje po neznámé říši kamkoliv, jen aby se skryla před temnotou z minulosti, která ji pronásleduje.

Navzdory zničenému světu však potká více než jen nepřízeň. Získá nečekané spojence, kteří touží po tom samém – po svobodě.

Spolu se vydají do bitvy s těmi, jež vraždí vládce Akachiky.

Bude to cesta plná intrik, překážek i zkoušek důvěry, které je buďto svedou dohromady, anebo rozdělí. Jak budou bojovat s osudem, který už byl možná dávno dán? A kolik toho jsou schopni obětovat pro záchranu svého druhu a celé říše? Co když s některým předurčením prostě bojovat nelze...

Pro Áďu.

*Jsi mým světlem, které mi pomáhalo při psaní tohoto příběhu.
Ty vždycky rozeženeš moji temnotu.*

あ
か
ち
か

竜
Klan
Doragon

Hikashaki

(Hotařina ves)

Raketa

Ledová
řeka

Suché
lesy

Hájek
Odvěkůh

Poslední
jezero

Zůstalé
lesy

Zelené
údolí

Kamenný
průsmyk

画家
Klan
Gaka

Chōchin no machi
(Hlavní město)

Věžnice
na pláních

Vesnice růžových
sakur

osada
u města

Doly

薬
Klan
Kusuri

Vesnice kvetoucí
na západě

Japonské
moře

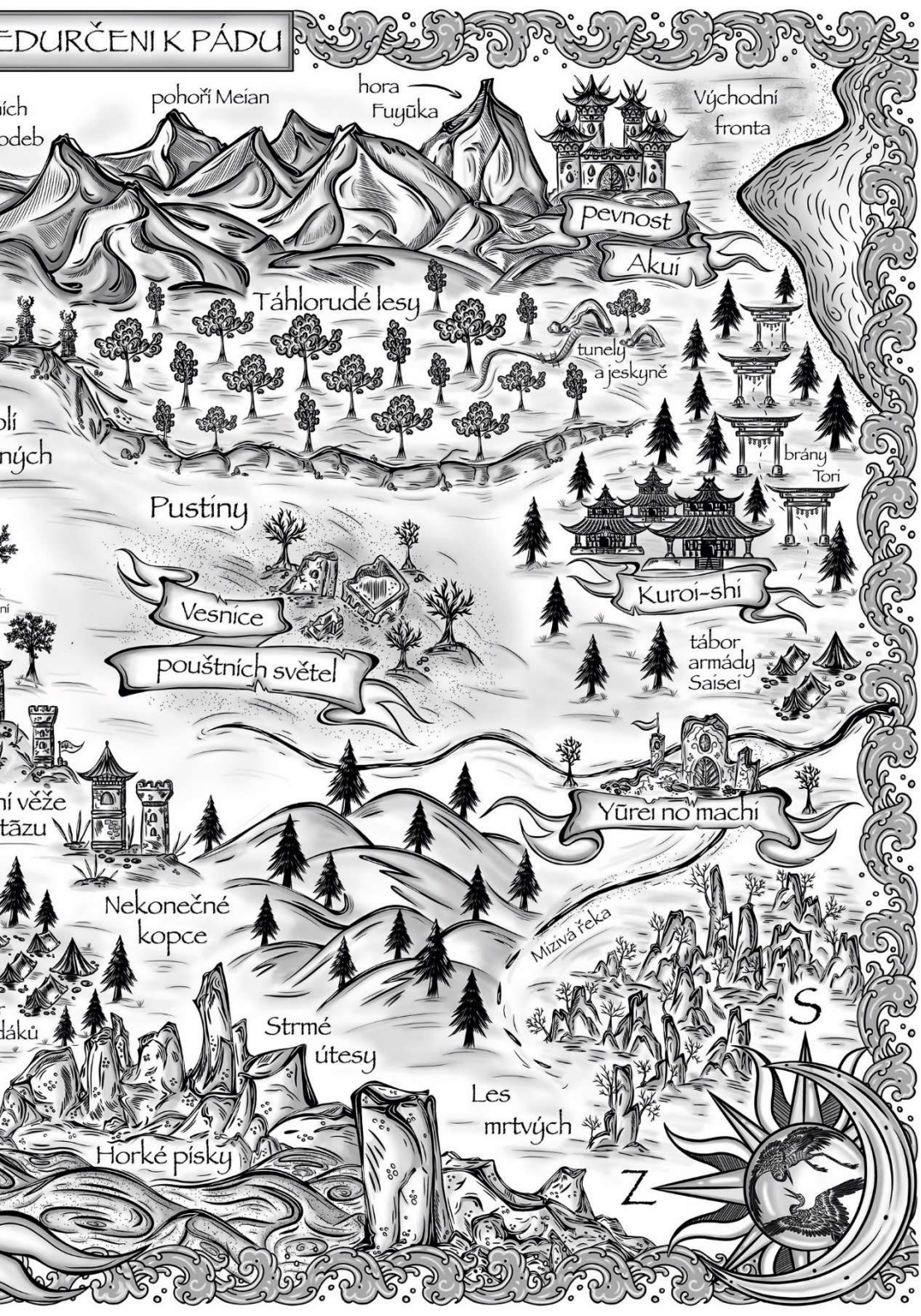
útesy
a pobřeží

Tichý
háj

Sakurový
háj

Staré Japonsko

EDURČENÍ K PÁDU

Předmluva

Na počátku Ěry zapomnění bylo Staré Japonsko uvrženo do války tří generálů známých jako *San-hi*.

Aka Unmei Hantāzu, známý jako Rudý generál, chtěl říši ovládat a velet všem nehledě na jejich původ. Nebyl vládce *Akachiky*. Jeho moc byla temná. Jednalo se o neuhasitelný plamen, který spálil všechno, čeho se dotkl. Magický oheň, nazýván též *Mahō no hi*, byl dědičný pouze v jeho rodové linii. Dva další generálové *San-hi*, prastaří předchůdci pokrevních linií vládců *Akachiky*, spojili své síly a Rudého generála nakonec porazili. Ovšem tím to zdaleka neskončilo. Jeden z generálů – *Hakai Doragon* – měl s *Jinsei* z klanu *Sakura* neshody, neboť její síla byla blahodárná a poskytovala život, zatímco jeho ničila. Po pádu *Aka Unmeiho* tedy mír nenastal, nýbrž začalo období nepokojů mezi občany. Dva vítězni generálové, kteří jednoho dne spojili své síly proti nepříteli, se začali hádat o moc. Doragonova pokrevní linie se rychle rozšiřovala a jeho *Akachika* se dědila více než ta, kterou byla obdařena *Jinsei*, matka všech nynějších klanů Starého Japonska. Všech, až na rod vládců z Doragonovy linie.

Dračí krev.

Byla divoká a nevladatelná. Kontrolovat ji uměli jen staří předkové, jejichž um zvládnout tuto sílu znali od samotného *Hakaie Doragona*. Jenže po jeho smrti se i oni nakonec obrátili v prach a tajemství kontroly této síly zmizelo spolu s nimi. Nové generace vládců dračí *Akachiky* nedokázaly přijít na způsob, jak svoji moc zkrotit a jeden po druhém se měnili v monstra. V planoucí bytosti z modrého ohně a ledu, s křídly a rohy na lidském těle. Jakmile ztratili kontrolu a jejich vědomí usnulo v náporu přílišné moci, nikoho nepoznávali. Takový ohromný výbuch síly zapříčinil, že zničil všechno v jejich dosahu, včetně jich samotných. Zbyl jen popel a prach.

Postupem času byli zaznamenáni do historie jako Ničitelé světů. Byli hrozbou celého světa a nešlo tomu nijak zabránit.

Na druhé straně říše mezitím vznikla sekta zastávající Rudého generála a jeho jedinečnou linii, která přetrvala. Byl to klan nazývaný *Hantāzu*. Lovci. Na první pohled se nezdáli být ničím výrazní. Nebyli vládci *Akachiky* ani samurajové. Jenže jakmile potomci *Aka Unmeiho* nashromáždili dostatek stoupenců a válečníků, kteří přišli o své domovy a rodiny kvůli dračímu klanu, který se ztratil ve vlastní zkáze, začali jednat a hlásat jediné pravidlo: „Vládci *Akachiky* musí z našeho světa zmizet, teprve pak zavládne mír.“

Nezáleželo na tom, že ostatní klany z linie *Jinsei* přispívaly jejich světu v rovnováze, poskytovaly nemocným léky a pomoc, že jim dávaly zákon a spravedlnost a staraly se o říši. Ve velkém stínu dračího klanu byly všichni stejně špatní.

Musely zemřít.

Prolog

Byla jsem stín plížící se lesem. Jeden strom za druhým. Co krok, to pohyb vpřed. Těžký vzduch se měnil v páru a já se zastavila, abych do stažených plíc nasála o trochu víc chladného vzduchu. Srdce mi rychle tlouklo v hrudi, kdykoliv jsem se pozastavila nad tím, jak daleko svoji vesnici nechávám za sebou. Při té myšlence jsem na zádech okamžitě pocítila všechny již zacelené rány.

Zatřepala jsem hlavou. Nechtěla jsem vzpomínat ani si uvědomit své jednání. Nepotřebovala jsem se trápit minulostí a vším, co jsem mohla mít a neměla. Jen jsem musela jít kupředu. Tady bylo to, co jsem zrovna potřebovala. Já byla vším a stejně tak i všechno okolo. Bylo to moje a přitom jsem neměla naprosto nic.

Opět jsem dlouze vdechla vůni lesa a pohládila rukou stopy v blátě. Ještě víc jsem se skrčila do křoví a plynulými pohyby nasadila končík šípů do tětiny. Pohled jsem nepřestávala upínat před sebe.

Ne, dnes v noci nebudu mít hlad.

Dlouze jsem se nadechla a napnula tuhou tětinu. Slabá bílá záře dopadla na kovový hrot šípů a odrazila se od něj. Černé oči zvířete se upřely do těch mých. Prázdné jako jezero bez vody. Tím jediným byl pouze stejný odraz měsíce na obloze. Její maso – ne, ne maso. Jen kosti a kůže lemuující páteř a vystouplá žebra. Bylo to zvíře na pokraji smrti.

V hlavě mi odezněly tři tepy srdce a já s výdechem pustila tětinu. Šíp vylétl přesnou čarou vpřed a proletěl těsně kolem uší zubožené laně. Zvíře natáhlo kostnatý krk a vydalo krátký vyplašený zvuk, načež zmizelo v temnotách lesa.

Rozhostilo se ticho.

Pomaloučku jsem sklonila luk a pohlédla na zlámané nehty. Krev z minulého tréninku nešla dolů. Právě naopak. Stále mi tvrdě připomínala můj zlomený život. Zvíře, které jsem dnes přišla do lesa lovit, abych zahнала hlad – nebylo to zvíře. Už ani zdaleka. Nemoci a hladomor, které se šíří všude kolem, nenechají nikoho na pokoji. Je jedno, jestli jste císař nebo rolník. S takovou nenakrmíte ani sebe, natož armádu obcházející vesnice. Kdysi dávno tady byly pláně rozkvetlých květin. Lesy

zelených stromů a modravá jezera připomínající oblohu. Vím to, protože ráda poslouchám vyprávění starých cestujících. Jenže teď... Naši zem postihla nemoc hubící zvěř i stromy, louky a pole. Přišla ještě předtím, než se dvě armády a tři mocní vládci utkali v boji. Anebo hned poté?

Krátce jsem vzdychla. *Na co je minulost?* Nerada vzpomínám, pokud to znamená vrátit se zpět, do té nenáviděné vesnice. Mlčky jsem vstala a otočila se zpět s hlavou svěšenou. Kroky mě nesly dál a já v tichosti procházela spícím lesem. Hvězdy na obloze poblikávaly ve větru, který se honil po stráních. Nejsem nikdo. Nemám nic. Jen temnotu.

Temnota – je to jediné, co mám. To jediné, co nese mé jméno.

„*Hotaru.*“

Noci se zmocnila ta nejhlubší tma s mrazem a chladným větrem. Za to já stále pobývala uprostřed tiché krajiny a nespouštěla z očí bílý měsíc svítící na obloze.

Vidíte mě? Ne?

Tak si takovou dívku jako jsem já, zkuste představit. Je mi sotva osmnáct, ve fialkových očích mám prázdný výraz – alespoň to tvrdí ostatní, kteří do nich mlčky hledí se strachem ve tváři. Ano, opravdu jsou mé oči fialkové. Světlé, přesně jako barva oněch květin. Jen o něco světlejší, s drobným a téměř nerozeznatelným odstínem růžové. Ty oči jsem zbožňovala. Byly jediné, které jsem tak dobře znala a rovněž nenáviděla jejich skrytou sílu a chlad. Tuhle noc to byly smutné oči, které odrážely mdle zářivý kotouč na noční obloze. Pár mraků přes ni právě plulo, jako by měly všechn čas světa.

Seděla jsem ve studené trávě, z níž chlad, který prosakoval do mého těla, pocházel z večerní rosy třpytící se taktéž měsícem. Nad hlavou se mi nakláněla veliká sakura. Její světle růžové květy se mísily s rezavou barvou listů, jak usychala.

Zvedla jsem hlavu k hvězdné obloze. Byla zářivá o něco víc, když se nad zemí líně vznášel houstnoucí opar mlhy.

Řekla bych, že se mi něco té noci honilo hlavou. Možná, že jsem se odhodlala snít. Jenže já si dávno snít zakázala. V téhle krajině nebylo místo pro sny. Pouze pro zoufalství a beznaděj.

Obloha nade mnou byla tak daleko od všeho, zatímco minulost, ta číhá v temnotách všude kolem mě. Vždycky a všude. Nikdy neodejde. Stává se věrnou kopií mého stínu a barví ho na černo. Zafoukal vítr a pocuchal mi zvlněné vlasy. Padaly mi až pod lopatky. Nikdy jsem je neměla ráda. *Proč?* Jejich nezvyklá barva. Světlý odstín modré se na konečcích barvil do čistě bílé, takže když na ně zazářilo světlo úplňku, byly jako ze stříbra. Lidé se mě kvůli nim báli. Vyřazovali mě ze

společnosti, zamykali do stínů. Té noci byl vítr mnohem chladnější než kdy jindy, a tak jsem se lehce zachvěla ve svém otrhaném plášti. To jediné, co mi bylo dopřáno. Pod ním jsem skrývala jen slabé bílé kimono lemované fialovými pruhy, které jsem stačila vzít pradleň okolo včerejšího rána. I za tohle určitě brzy bolestivě zaplatím.

Takže, abych nezdržovala, jmenuji se „Ta prokletá“, tak mi říkají. A já vám dnes povím svůj příběh. Vlastně ani netuším, kde začít... ledem nebo ohněm? Tak či onak, obojí je začátkem konce.

Kdysi dávno o naši říši bojovala trojice válečníků San-hi, kteří tuto zemi skoro celou zničili. Povídá se, že dva z nich bojovali za svobodnou vůli lidí proti jednomu zlému generálovi. Tyto nepokoje v naší zemi zanechaly hluboké rány až doteď. Málo zelených lesů, luk a tím pádem i málo vody s jídlem. Starší byli poslové zkázy – mágové, čarodějové... Ti, kteří dokázali nepředstavitelné. Také podle toho vše dopadlo. No, nemám pravdu?

Moje rodná vesnice byla jedna z posledních úrodných míst. Ano, důraz na slovo *byla*. Co se s ní stalo, o tom vám povím později. Právě teď se mi vybavila jiná vzpomínka. Ta, kterou to všechno začalo.

„Hotaru! Pojď ke mně, broučku.“ Dvě něžné ruce se natáhly k malé bělovlasé dívce a zvedly ji do náruče.

Vzpomínám si na matčiny starostlivé ruce. Byly tím jediným, co mi utkvělo v mysli. Z dob, kdy jsem ještě byla pod ochranou. Dnes přemýšlím, zdali mou matkou skutečně byla. Nejspíš by to nebylo možné. Polovina mého života byla lež. Jen fiktivní svět, z jehož klece jsem nesměla vycházet.

Procházely vesnicí. Všichni vesničané je na setkání zdravili a usmívali se na ně.

„Ahoj, zlatíčko, ty jsi ale vyrostla!“

„Ráda vás dvě zase vidím.“

„Hotaru, na, tady máš něco dobrého.“ Starší paní jí podala miskou jahod.

Přesně tak, měla jsem tam všechno moc ráda. Všichni se ke mně chovali mile. Nebo ne?

„Jistě budeš brzy silná. Tvoje krev je neměnná.“ Muž, vůdce vesnice, vždycky mi naháněl nehynoucí strach.

„Je ještě dítě, Dane. Nemluv o ničem, čím si nemůžeš být jist.“ Matka se ochránářsky postavila před svou dceru.

„Možná bychom měli být více obezřetní.“

„Chceš se bát mého malého dítěte?“

Danovy žluté oči se otočily na malou Hotaru.

Jo, nikdy jsem tohohle člověka neměla ráda. Dan vzbuzoval u lidí obezřetnost a obavy vůči mně. Nesnášel mě. Vždyť jsem byla tehdy tak bezbranná!

„Měli bychom všichni! Je to přece Dítě stínů, potomek ohně!“ Oči mu svítily jako dva plamínky a probodávaly ženu před sebou. Vesničané si mezi sebou něco šuškali a ostražitě ustupovali. Pohledy, které na mě vrhali, se mi vryly hluboko do duše.

Tehdy jsem nechápala, co na mně bylo tak jiného. Netušila jsem, co pro mě má Dan nachystané, dokud žena, co mě vychovávala, nezmizela...

Matka vůdce vesnice plaše odstrčila a odvedla malou Hotaru pryč od všech lidí. Zpět do malé chatrče, která se později stala její klecí, její ochrannou vazbou.

To je to, co znám. Stíny, chlad, strach a samotu. To je to, čemu říkám *můj* život.

Později, když byla moje vesnice zničena skupinou zběhlých samurajů (róninů), kteří se v říši snažili převzít iniciativu – a že jim to šlo – jsem sebrala zbytky svých sil a z vesnice jen díky zázraku unikla. Ten den jsem opustila její hořící trosky jako dost možná jediný přeživší. Vzpomínám si na Dana – na jeho mohutnou postavu, svaly pokryté nánosem špíny a stékající krve. Jeho tmavé vlasy se mu lepily na upocenou kůži a na lysé polovině mu zely strašidelné jizvy.

Byl přesně ten zlý muž, o němž vyprávěly příběhy v knížkách. Jenže on byl skutečný. Vší silou bojoval proti nepřátelům, ale co víc, snažil se *mě* zastavit. Po celou dobu vím, že mne chtěl držet pod zámkem, a především pod svým vlastním dohledem. Vše kvůli mé moci.

„Jsi jedinečná,“ předhazoval mi několikrát týdně, kdy mě bil za každíčkou malou chybu. *„Jsi drahocenná,“* broukal mi svým zvráceným tónem. Nikdy jsem si tak ale nepřišla. S každým rokem jsem padala hlouběji do temnoty. *„Máš jen mě a naši vesnici. Musíš poslouchat a snažit se, i kdybych ti měl sedřít všechnu kůži z těla.“*

Ne, nikdy jsem nebyla někdo. Vždycky jen hračka příliš cenná na to, aby byla venku ze své klícky, a příliš obávaná na to, aby ji neuchovávali skrytou v temnotě.

Až doposud. Dneškem se všechno mění. Místo, které mě drželo, už neexistuje. Byla jsem volná, pravda, ale neměla jsem nic. Byla jsem zraněná a vyčerpaná. Svoboda je cenná věc – něco, co jsem nikdy neměla – a teď jsem nevěděla, co s tím mám dělat.

Kam mám jít? Nikdy jsem nešla tak daleko. Ani nevím, co je za lesem, kam jsem o úplících utíkala lovit.

Avšak neměla jsem na výběr. Utíkala jsem umírajícím lesem doufajíc, že mě vojáci nebudou pronásledovat. Překročila jsem hranici nenáviděné domoviny a putovala dál po vyprahlé krajině tam, kam mě nohy donesly. S sebou jsem měla jen

trochu jídla a vody, s čímž jsem vydržela necelé čtyři dny. Každou noc jsem se budila s křikem svých nočních můr a s každíčkým malým zvukem pohybu myši či větru s domněním, že mě sledují ti, co zničili vesnici. A taky s ochromujícím strachem, že by Dan mohl být naživu a přijít si pro mě.

Vyrazila jsem dál, za úsvitu čtvrtého dne, směrem, kterým jsem se právě otočila, jelikož jsem netušila, kam jít a kde je nejbližší město nebo vesnice. Vlastně bych si ani nebyla jistá, či ještě nějaké zbyly, kdybych neslychala promluvy cestujících napříč mou bývalou vesnicí.

Vždycky chodili z jihu, od velkého města, vzpomněla jsem si.

Tam jsem se tedy rozhodla vydat. Slunce, které mi už po ránu připadalo nesnesitelně horké, mě pálilo do obličeje a vodu, po které má popraskaná ústa tolik toužila, jsem dopila v průběhu minulého dne. V břiše mi kručelo a nohy jsem měla rozedřené do krve. Nemluvě o ráně, kterou jsem utrhla při boji s nepřáteli.

Ušla jsem pouze pár mil, kdy jsem pohlédla rozostřeným zrakem na jestřába kroužícího na modré obloze. V tom okamžiku se mi podlomily nohy a zradilo mě moje vlastní roztřesené tělo.

Když jsem vyčerpaně padla do prachu a nahmatala na svém boku znovu otevřený krvavý šrám, uvědomila jsem si, že jsem byla při útoku na vesnici dost možná zraněna víc, než jsem si připouštěla.

Není divu, že jsem už prostě nemohla dál...

Jediná možnost

Staré Japonsko, rok 221
Éra chaosu

„Hoj! Slyšíš mě?“ Někdo do mě neomaleně strčil nohou. Nepohnula jsem se, ačkoliv mě rána na boku pronikavě zabořila.

„Nic u sebe nemá. Žádné prachy ani dlabanec, šéfe,“ ozval se další hlas, tenký a vysoký – na muže. *Asi nějaké pískle*. Snažila jsem se otevřít oči, byť jen silou vůle.

„Hlupáci, jak můžete jen nečinně stát a okrádat tu nebohou dívku?“ Tentokrát mi v uších zazněl melodický hlas ženy. „Chudinko, musíš být tak vyčerpaná a žízňivá.“ Opatrně mě vzala za ramena, opřela mne o kámen za námi a vnutila mi měch čerstvé vody. Jakmile se mi studená tekutina dostala do krku, nebránila jsem se a lačně se napila.

„Hej! Stačí, Koren. Co si myslíš, že jako děláš!?“ ozval se zase hrubý hlas toho velkého Japonce, kterému předtím říkali „šéfe“.

„Pomáhám jí.“ Koren se postavila proti němu a podle jejího postoje jsem si mohla představit ten neústupný pohled, kterým ho probodla. „Jestli ti to vadí, Levharte, můžete jít napřed. Já tady s ní zůstanu, dokud se nezotaví.“

„Co to do tebe vjelo?“ vypísknul hubeňour v hnědé masce vedle nich. V duchu jsem přemítala, jestli ji nosí proto, že pod ní skrývá nějaké jizvy? *Anebo je prostě pískle*.

„To je mezi námi ženami,“ odbyla ho Koren a našťavaně ho cvrnkla přes dřevěnou masku do čela. Hubený muž něco zahalekal a za stálého ztřeštěného mávání rukou se ztratil vzadu za přihlížejícími, které jsem frustrovaně vnímala pouze jako rozmazané šmouhy.

To pískle s maskou je ale podivín, pomyslela jsem si a matně na ně znovu zamžourala. Konečně se mi zaostřil zrak. Koren, která se nade mnou skláněla se starostlivým výrazem v oranžových očích, měla krásné tmavošedé vlasy s něžným odstínem levandule spletené do drdolu okrasnou jehlicí. Fialové kimono jí lehce zavlálo ve větru, který se kolem nás prohnal. Obličej měla útlý, ale její úsměv zářil dvakrát tolik.

Zato vůdce, kterému říkali Levhart, byl nepěkný velikán se zjizvenou tváří. Neměl skoro žádné vlasy, takže tím děsivěji vypadal. Tím více mi připomínal Dana...

No vidět ho v noci, ještě s těma planoucímá očima, tak se fakt leknu a vezmu ho po hlavě čímkoliv, co se mi připlete pod ruku. Chvilí jsem zauvažovala, proč jsem to nikdy neudělala Danovi.

„Dobře, tak jak se jmenuješ, jestli teda umíš mluvit?“ zabručel na mě Levhart nakonec nevrle.

Zvedla jsem k němu hlavu. „Jsem...“ Odmlčela jsem se. Co mám říct? Už nejsem ta holka, kterou jsem bývala. Ta shořela na prach spolu s vesnicí.

„He? Těžká otázka?“

Darovala jsem mu zamračený pohled. Moc jsem se snažila, aby na mně neviděl žádnou známku slabosti. Jen tak jsem mohla přežít. „Jsem Hotaru,“ představila jsem se nakonec, přičemž jsem se lehce uklonila, abych staršímu projevila trochu úcty. *Ne, že by si ji zasloužil...*

„Fajn, Hotaru, dnes v noci zde přečkáme, aby se Koren ujistila, že se dožiješ rána. Neber moji nabídku jako laskavost. Pak zase půjdeme.“

Bez emocí jsem přikývla a posadila se vedle šedovlasé ženy, zatímco se podivín v masce snažil bez výsledku rozdělat oheň. Nakonec se mu to přece jen podařilo... Oheň zaplanul a s ním i jeho černý plášť. Náhle začal povykovat jako malé děčko a běhat kolem tábora. Nejspíš mu nedošlo, že by se měl začít válet na zemi v té přesušené hlíně nebo něco podobného, dokud ho Levhart nepopadl za límec a nersrazil ho do prachu, kde se uhasil.

Musela jsem se v duchu zasmát. *Jak může něco tak hloupého existovat?*

„Už je čas vyrazit! Vstávejte, vy líní psi!“

Kdo nás to asi probudil? No jistě, poznávám Levhartův neomalený tón. Navzdory všem protestům jsem otevřela rozespalé oči a vstala. Všichni kolem se již chystali na cestu. Rozpačitě jsem se podrbala ve vlasech. Zmocnily se mě zvláštní pocity. „Takže... Už pokračujete dál?“ Moje otázka směřovala ke Koren.

Složila svoji deku a otočila se ke mně čelem. „Jo, nikde nezůstáváme moc dlouho. Putovat sem a tam je jediný způsob, jak najít jídlo a přežít v téhle zemi. Kéž bys mohla s námi.“ Ten náznak smutného úsměvu to všechno zdůrazňoval.

„Kéž by,“ zopakovala jsem s náhlým pocitem osamění. „Jenže tvůj šéf by mě mezi vámi nejspíš nesnesl.“

„To si piš, že ne, děčko!“ Levhart se objevil za mými zády a hrubě se mi otřel o rameno. Bez sebemenšího zájmu mi ukázal široká záda a odkráčel pryč. Uvnitř jsem z jeho chování vřela vzteky. Od jedovaté poznámky mě naštěstí zachránilo kvílení onoho mužička v masce, takže jsem se nakonec nijak nevhodně neprořešla. Naštvalo by ho to určitě ještě víc a já nestála o problémy.

„Pomoc! *Lidiii!*“ Rozeznała jsem ve vysokém hlase jednotlivá slova. Všichni jsme se za ním otočili. Přirůtil se k nám, jen se za ním prášilo. Popadl mě, zrovna *mě*, u všech děsů, za ruku a schoval se mi za záda. Jen jsem na něj zmateně zamrkala a pátrala po tom, co ho tak vyděsilo.

Jako odpověď jsem spatřila vysokou postavu blížící se k nám po svahu. Na ženu byla příliš mohutná, tak jsem usoudila, že to bude nejspíš muž. Černý plášť táhl za sebou a tiše kráčel k nám. Teď už jsem perfektně viděla jeho černou masku s rohy, od které se odrážely paprsky úsvitu. Byla hrůznější než kterákoliv jizva na Danových pažích. Ne, byla přesně tak hrůzná jako ta maska, která mu visela doma se zavěšenými meči nad krbem. Z toho výjevu jsem se oklepala. Připomněla jsem si útočníky, kteří napadli mou vesnici.

Tajemný muž zapískal a po boku se mu objevilo velké zvíře obdarované křídly, pokrytými hnědým a zeleným perím. Čtyři šupinaté spáry zakončené prsty netrpklivě hrabaly v zemi a jeho křivý, rudý zobák byl dlouhý jako sucha v letním čase.

Co je ta stvůra po boku onoho muže? Harpie? Mohl to být ten typ lovců odměn, kteří šli po psancích a banditech? Nebyla jsem si tím stoprocentně jistá, ale podle postojů ostatních jsem se nejspíš nemýlila. Zřejmě použil tuhle obludu, aby sledovala naši stopu.

Byla jsem dostatečně blízko, abych rozeznała jednotlivá slova: „Tak a teď,“ zamumlal pod maskou zlověstně, „se vás zbavím jednou provždy.“

„Hmm, tak si to zkus! Dostanu tě jednou ranou a z tvé krve nakreslím umělecké dílo!“ Jeden z našich členů bleskurychle vykročil z řady a vytáhl delší dvousečné zbraně, připomínající dýky.

Neměla jsem ještě čas ho poznat, natož vůbec vzít na vědomí. Jako by to bylo poprvé za dobu, co jsem si ho všimla; štíhlý mladý Japonec v červeném kimonu klanu Gaka – řekla bych – a koženým nátepníkem na rameni, jako by mu měl nějakým způsobem pomoci. Svázal si neobvykle světlé, bohaté a dlouhé vlasy do vysokého culíku a vyrazil na nepřítele bez sebemenšího zaváhání.

Zatajil se mi dech, ale než jsem stačila zareagovat, vedle mě se objevila Koren s děsem v očích. „Deandre, nedělej to!“

I přes jeho černou rohatou masku jsem si dokázala domyslet, že se lovec spokojeně usmál, zatímco jeho harpie číhala v pozadí. Jenže to ten zbrklý blondák – Deandre, jak ho jmenovala Koren – neviděl. Když se napřáhl se svým kinžalem s potěšeným výrazem ve tváři, příšera vyskočila před svého pána se sluch trhajícími zavřísknutími. Narazila do něj obnaženými pařáty a srazila ho k zemi. Deandre jen krátce zaúpěl, když se mu zahnuté drápy zaryly do ramen. Harpie zobákem vyhrůzně zacvakala před jeho zděšeným obličejem.

Zatímco jsem všechno strnule pozorovala, Koren přihlížet nevydržela. „Deandre!“ Rozběhla se k němu a já ji nestihla zastavit. Má ruka naprázdno pročísla vzduch a na tu její už nedosáhla.

Lovec byl rychlejší než my. Otočil se k nám a jedním hodem po nás vrhl tři blýskavé dýky. Koren se s trhnutím zastavila a zůstala stát. Ostré čepele se zaleskly v jejích oranžových očích.

Přirozené instinkty se chopily mého těla, anebo to byla možná moje moc, která mi vehnala odhodlání do žil a zředila teplou krev chladným ledem. Skočila jsem před Koren a přesným pohybem ruky zachytila dvě ze tří dýk. Ta poslední se zastavila přímo před mým okem, jako by narazila do neviditelné bariéry.

Koren dala hlasitě najevo své překvapení, když dýka spadla na zem spolu se střepy z třpytivé zdi.

„Co. Jsi. Zač?“ zasyčel na mě lovec pomalu. Rohatá maska se otočila mým směrem. Cítila jsem na sobě pohledy ostatních, ale nebyly to pohledy, které mě ubíjely při každém setkání ve vesnici. Pustila jsem hruď svírající vzpomínku a důstojně se napřímila. „Tvoje noční můra,“ odpověděla jsem chladně a v ruce se mi objevil meč s modrým, průhledným ostřím. Třpytilo se hrou slunečního svitu tančícím po ledě.

Muž krátce zaváhal, když jsem se proti němu rozběhla. Připravil se na útok, ale já se těsně před ním obrátila na harpii a bodla ji zezadu do krku. Tím jsem osvobodila svého světlovlasého společníka a zručně mečem odvrátila lovcův úder bojovou sekerou.

Sequera? Nemá peníze na kloudnou zbraň? Hbitě jsem uskočila před dalším vpádem a v piruetě po něm vrhla dýku. Ta se zabodla lovcovi do hrudi, takže se skácel na zem a zůstal ležet. *Je mrtvý?* Výhled na jeho tělo mi zahalila tma a srdce v hrudi začalo bít hlasitěji. Zamrkala jsem, aby se mi opět rozjasnilo. *Ne, přece nemůže být...*

Obrátila jsem se zpět na Koren. Z jejího pohledu sálal údiv i vděčnost. Zhluboka jsem dýkala, jak se mi z těla vytrácel adrenalin. Deandre se objevil vedle nás a oprašoval si z červeného kimona špínu. „Hmm, to bylo něco, prcku.“ Hluboce se

mi uklonil, aby vyjádřil vděčnost za záchranu, a zazubil se na mě od ucha k uchu. Ten bílý úsměv mi přišel tak hřejivý, že jsem byla ochotna přejít i tu příšernou přezdívkou.

Ach, jak dlouho jsem nikoho neviděla usmát se na mě?

Otočila jsem se zpět k lovcí, nad kterým se najednou skláněla mohutná postava Levharta. Sevřelo se mi hrdlo, jakmile mu strhl masku z tváře a nám se naskytl pohled na celkem mladého blondáťáka. Vytřeštil na mě modré oči plné bolesti a strachu.

„To se na to podívejme,“ zaskřehotal Levhart a otočil na mě kulatou hlavu. Na tváři se mu vytvořil posměšný úšklebek. „Bojovala celkem tvrdě, ale stejně byla příliš měkká na to, aby trefila srdce.“ Významným pohledem se zaklesl do mých očí, vytáhl dýku a udělal tu věc za mě.

Zhnuseně jsem na něj vycenila zuby. *Takový chladný vrah*, pomyslela jsem si nenávislně a vzpomněla si na Dana. Najednou mi bylo toho mladého lovce líto.

Lítost – další věc, kterou jsem si nemyslela, že bych mohla někdy cítit.

„Ta nová zachránila Deandreho!“ zahulákal za mnou podivín v masce slavnostně. Nadšeně se mi představil jako Míko, žádné pískle. „Šéfe, necháme si ji?“ žadonil komicky jako dítě, které chce roztomilé koťátko, a upřel na Levharta prosebný pohled.

Vůdcovy chladné oči se zablýskly, takže jsem měla co dělat, abych neuhnula pohledem. Přinutila jsem se mu pohlédnout do tmavých očí a oplatila mu stejně tak tvrdým výrazem. „Fajn,“ vyplivl nakonec pohrdavě. „Ale nečekej něco extra, děcko! Jsi jen malé štěně, které nejspíš samo nepřežije noc. Ale tvá síla by se nám mohla hodit. Tuším, že máš v rukávu víc, než na co vypadáš.“ Probodl mě pohledem a ukázal svá záda. „Tak pohněte kostrou! Čas vyrazit, lovců tady může být víc. A co se týče tebe,“ ještě se ohlédl přes rameno, „měla by ses s naší smečkou rychle seznámit. Nejsme ve školce, tak čekám, že si poradíš.“ Poslední slova vyřkl s výsměchem.

Zařata jsem pěsti a upřela planoucí pohled na jeho široká ramena. Se situací jsem se ale snažila vypořádat čelem a brát to pozitivně.

No, moje cesta asi právě začíná. Za úsvitu jsem se stala novým člověkem. Bez minulosti, bez rodiny. Nyní je mou prioritou přežít. Pak se ukáže, jak silná skutečně jsem...

Po špatné cestě

Putovali jsme snad celou noc a celý den. Mé unavené tělo dostalo zabrat už předtím, než jsme vyrazili na tuto dlouhou pouť. Přišla mi nekonečná stejně tak jako moje pomalu hojící se rána na boku. K tomu všemu nás doprovázel dusný vzduch a působil mi v plicích nepříjemný žár.

„Ach jo, jsem tak unavená!“ záúpěla jsem s hlavou zvednutou k bílé obloze. Zdálo se mi, že slunce pálí i přes mraky.

Koren vedle mě se lehce zasmála, jako by jí takové stěžování připadalo vtipné. Kdybych to cítila stejně, usmála bych se také.

„Brzy si dáme přestávku. Musíme dojít do Průsmyku. Tam se bezpečně utáboříme.“

„Průsmyk?“

„Jo, Kamenný průsmyk. Jedná se o široký průchod obklopený z obou stran skalní stěnou. Nečekej nic horského nebo tak. Měla by tam být trocha zeleně a vody, pokud se dobře pamatuji.“

To znělo jako příjemná představa oproti vyprahlé pláni plné nebezpečí. „Už abychom tam byli! Nohy mi za chvíli vypoví službu a vezmou si dovolenou, ze které se už nevrátí.“

„Ségra, nohy něco takového umí?!“

Zaskočeně jsem se otočila za uječeným hláskem. Míko. „Ségra?“ zopakovala jsem nechápavě a oklepala se. *Ne, díky.*

„Jo! Jsi teď v naší skupině, no ne? Takže jsi něco jako naše sestra.“ Přirtil se blíž a zhurta mě objal. Byl přibližně stejně vysoký jako já. Tím spíš to působilo divně. „A na jakou dovolenou ti půjdou nohy?“ zeptal se znovu připitoměle. „Můžeš ty moje poslat třeba někam k moři? Prý je to velická azurová louže plná soli! Zní moc fajn.“

Protočila jsem oči a upřela je na oblohu s tichým přáním deště, aby mi zchladil rozpálenou pleť. „Jestli se nepřestaneš ptát, pošlu je i se zbytkem *tebe* do kyték,“

zavrčela jsem na něj nevraživě. Doopravdy jsem to tak ale nemyslela a letmý úsměv to prozrazoval.

„Mám rád lilie,“ doplnil Míko.

„Musí být fajn být tak bezstarostný,“ pomyslela jsem si. Já něco takového neuměla, nejspíš proto mě jeho optimismus tolik rozčiloval. Nemít žádné starosti, strach ani další zbytečné emoce. Kdo by si to nepřál?

Putovali jsme dál, dokud slunce nevykonalo svou druhou polovinu cesty. Nyní se rudě lesklo nad horizontem a loučilo se s námi. Svůj spalující žár si bralo s sebou a já byla jen ráda. Koren se někam vypařila, nejspíš dopředu k Levhartovi, a tak jsem si to přicupitala k Deandreovi a laškovně ho zatahala za svazek světlých rovných vlasů. Na muže je měl neuvěřitelně dlouhé!

„Co chceš?“ Otočil se na mě velice *mile*.

„Nó...“ protáhla jsem dlouze, a když jsem vycítila příležitost, rošťacky se zazubila. „Seznámit se.“

„To musíš jít o dům dál.“ Až s herecky předstíraným nezájmem mávl rukou a odfoukl si dlouhý pramen ofiny z obličeje.

„No tak, *D*,“ dala jsem mu přezdívkou a zahihňala se, „nebuď nepříjemný!“

„Nebuď tak otravná.“

„Tak hele, slabší by měli poslouchat ty silnější,“ zazpívala jsem a ukázala na něho prstem. Ústa se mi roztáhla v širokém úsměvu, jak jsem se na jeho úkor náramně bavila. Nu což, jiným druhem zábavy jsem neoplývala, protože si se mnou v dětství nikdo nehrál.

Deandre se prudce zastavil a otočil se. Sotva jsem se vyhnula jeho *naznačené* pěsti. Řekla bych, že byla jen předstíraná. Nevypadal jako agresivní typ. Právě naopak. „Co to plácáš?“

„Jen připomínám, že jsem ti předtím zachránila zadek a ty tvé dlouhé vlasy, které mi vlají ve výhledu.“ Vyplázla jsem na něj kousek jazyka a zaculila se. Jeho nasupený pohled byl k nezaplacení a dusil mě smíchy.

„Jo, tak díky,“ zamumlal a utáhl si svazek vlasů červenou stužkou. Dál už se nevyjadřoval a nápadně ho začala zajímat cesta před námi.

„Naštvala jsem ho příliš?“ přemítala jsem nad jeho reakcí a držela s ním krok. Nečekala jsem, že se tak rychle vzdá a přijme svou porážku.

„Míko už nemůže dál!“ Jen jsem zaslechla jeho hlas, už mě držel kolem krku a vyskočil mi na záda, které se prohnuly tíhou. Hekla jsem a zakolísala pod jeho vahou. Byl mnohem těžší, než bych čekala. Sehnula jsem se a Míko přese mě přeletěl dopředu. Obličej se mi nebezpečně přibližoval ke kamenité zemi.

To snad ne!

V pŭlce pŕadu mĕ naštĕstí zachytila pevnŕ paŕe a pomohla mi znovu nabýt rovnŕhy. S neskryvanou ũlevou jsem se narovnala a potupnĕ zvedla zrak k Deandreovi. Jeho svĕtlemodrĕ oĕi pobavenĕ zŕřily. „Díky.“

„Ještĕ ŕe mĕ máš, prcku.“

„Neříkĕj mi tak!“ naježil jsem se okamžitĕ. Ŭsmĕv z tvŕře mi ale nevypřchal. Prŕvĕ naopak, nemohla jsem se ho zbavit. Překročila jsem Míka, co se ještĕ sbíral ze zemĕ a pokračovala dál i přes to, ŕe jsem musela nohy nutit k dalšímŭ ũmor-nĕmu pochodu zpustošenou krajinou.

Chtĕjí snad, abych vypustila duší?

„Míko ũž vŕžnĕ nemŭŕe,“ zafňukal za námi zase a sedl si na zem. Prŕvĕ jsme prochŕzeli kolem skal, takŕe jsem usoudila, ŕe brzy budeme na místĕ. I tak mi nohy zdřevĕnĕly ve chvíli, kdy jsme se zastavili na malou pauzu. Míko, sedící vedle mĕ jako hromŕdka neštĕstí, nevypadal, ŕe by ještĕ zvlŕdl udĕlat krok.

„Co jinĕho s tebou mám dĕlat, ty lenochu línĕj?“ Vedle nás se objevil obr v modrĕm kimonu a předklonil se, takŕe se mu ĕrnĕ vlasy svezly do kulatĕho obliĕje zakonĕenĕho ũtlou bradkou.

Je snad ještĕ vĕtší neŕ Levhart, napadlo mĕ. Ale na druhou stranu působil spíš jako mĕkkota, který se niĕm nenechŕ vyprovokovat.

„Vylez na mĕ, Míko. Ten zbylý kus tĕ donesu,“ nabídl mu a já zŕvistivĕ sledovala, jak ho bere na zŕda. I když si myslím, ŕe byl skuteĕnĕ jen smířen s tím, ŕe nemá na vŕbĕr. Pokud by nemĕl v plŕnu ho tady nechat.

„Díky, Kōji!“ vŕskl Míko radostnĕ a uvelebil se mu na zádech.

Zaĕala jsem se ploužit za nimi, ale ũnavou jsem zakolísala. S nespokojeným zamruĕením jsem odkopla kus kamene a dívala se, jak daleko se dokutŕl. *A kdo vezme mĕ? Já ũž taky vŕžnĕ nemŭžu!*

Jako zázrakem bylo mé přŕnání vyslyšeno! Deandre se přĕde mnou sklonil a po-díval se na mĕ přes rameno. „A co ty? Sklŕtíš se mi do náruĕe, nebo mi radši vylezeš na zŕda?“

Chvíli jsem přemýšlela, jestli si nedĕlá legraci, ale jeho vŕraz byl ŕž příliš vŕžný. Připadala jsem si v tu chvíli hloupĕ. Ŭžuž jsem se nadechovala ke slovŭm jako „*dĕláš si srandu*“ nebo „*co si o mnĕ ksakru myslíš*“, ale nakonec jsem potlačila svoji hrdost a s nedobře skryvaným nadšením mu vyskočila na zŕda. *Silák* se se mnou bez problĕmu postavil a dohnal ostatní, zatímco já nemusela udĕlat ani krok. Ko-neĕnĕ se taky někdo staral o mĕ. *Mm. Mnohem lepší!*

Když slunce zapadlo za obzor a na tmavnoucím nebi se objevila couvající polovina měsíce, byli jsme na místě. Seskočila jsem Deandreovi ze zad a rozhlédla se po okolí útlého Průsmyku, z obou stran obklopeného skalnatými stěnami. Nahoře se stáčely, až se skoro dotýkaly. Tam musel být rozhled.

„Hej, Štěně a Koren dojdou pro vodu!“ zavelel Levhart přímo do mého ucha, že jsem skoro polohluchá uskočila.

Štěně? zavřela jsem v duchu. Svoje jedovaté poznámky jsem pro dnešek raději skousla. Je zbytečné přilévát olej do ohně. Takže jsem jen sebrala tři měchy na vodu a připojila se ke Koren na cestě k prameni.

„Nesmíš si brát Levhartovo chování k srdci,“ ozvala se vedle mě, když jsme došli do malé roklinky obklopené skálami. Byla kousek nad Průsmykem, kde jsme se utábořili. Tady, v malé prohlubni, ze země vyvěrala voda a pramenila do menšího jezírka. Kolem poletovaly světlušky a rozjasňovaly sklánějící se trojici stromů.

„To ani nemám v plánu,“ zamumlala jsem lhostejně. „Jsem na takové zacházení zvyklá už od malička.“ Koutkem oka jsem zahlédla její letmý pohled, ale nepotřebovala jsem, aby mě litovala. Nežádala jsem nic od nikoho.

Zadívala jsem se na stromy před sebou a teprve teď vzala na vědomí jejich vzhled. Stromy byly mohutné, nízké s pokroucenými kmeny, jejichž liánovité větve visely nad vodou podobně jako větve vrby. Jen tyhle byly obohacené světlými kvítky, které se barvily do fialova skoro jako moje oči. Jejich koruny vytvářely obrovský, bohatý baldachýn pastelových barev.

„Co je to za stromy?“ zajímala jsem se a nemohla z nich spustit oči.

„To jsou Fuji. Vistárie. Kvetou především z jara a jsou asi sto padesát let staré. Tady v Japonsku jsou proto považovány za symbol nesmrtelnosti.“

Vzala jsem do ruky ohebnou větévku posetou podlouhlými květy a pořádně si jejich krásu prohlédla. „Nesmrtelnost,“ zopakovala jsem, „to je výstižné, když rostou uprostřed tak pustého místa okolo jediného vodního zdroje široko daleko.“

Koren utrhla kousek větvičky a zastrčila mi její fialové květy za ucho. Nakazila mě tak svým přátelským úsměvem. „Podtrhují tvé překrásné oči, Hotaru.“ Začervenala jsem se. To bylo poprvé, co mi někdo složil kompliment. „Vítej v Roklinec Odvěkých. Tahle říše ještě stále vlastní pár dechberoucích krás.“

Znovu jsem se zadívala do korun pastelových barev. „Ano, máš pravdu.“ Sehnuly jsme se k jezírku a opláchly si v něm upocené obličejy. Večerní voda byla přímo blahem pro moji bolavou a unavenou hlavu. Nakonec jsme nabraly vodu do měchů a vyrazily zpět k Průsmyku.

„Hej, prcku!“ Před námi se objevil asi devatenáctiletý Japonec se světlými vlasy, které mu sahaly až pod zadek. Chvilí mi trvalo zpracovat, odkud ho znám, než mi došlo, že se vlastně jedná o Deandreho. Akorát měl rozpuštěné vlasy, takže mě jeho jiný vzhled zmátl. Měl je tak dlouhé!

Přešla jsem ze svého úžasu do komfortní nevrlé nálady a našťavaně na něho sykla. „Co je?“ *Prcku mi přece nikdo říkat nebude!*

„Levhart nás posílá ulovit večeri.“ Zdálo se, že můj tón v klidu přešel.

Podívala jsem se na Koren a ta chápavě přikývla. „Vezmu vodu do tábora. Hodně štěstí vám oběma.“

A tak jsem skončila sama s Deandrem večer uprostřed lesa, abychom něco ulovili. Ještě větší otrava než se vracet zpět do tábora. *Ne, katastrofa!*

„Na.“ Vložil mi do ruky ručně vyrobený luk a povýšeně pohodil hlavou. „Snad víš, jak se používá.“

„Určitě líp než ty,“ odsekla jsem a zkrivila koutky úst. Dostala jsem neodolatel-nou chuť ho pošťuchovat. Bylo tak zvláštní být ve společnosti lidí, kteří mi věnovali pozornost. Překvapivě se mi to líbilo a cítila jsem, že se ve mně díky tomu něco pohnulo.

Blýskl po mně světle modrým pohledem a já se uchechtla jeho nedůvěře. „Tak se předved.“ Ukázal prstem do křoví, kde se skrýval jeden hubený zajíc.

„Dá se něco takového vůbec nazývat jídlem, nebo ti stačí jen ta kožešina, aby ti v noci nezmrzl ksicht?“ poznamenala jsem ponuře.

Nasupeně mě cvrnknul do čela. „Dělej, jestli nechceš zůstat o hladu.“

Odfrkla jsem si a zamířila šípem na cíl, protože jsem o hladu fakt zůstat nechtěla. Prázdného žaludku jsem si za ta léta užila ažaž. Chvilí jsem váhala a měřila si vzdálenost mezi šípem a kořistí. Zvažovala jsem všechna nerovná místa jeho dřevěného těla i otrhané letky. *Je vůbec možné, aby tak mizerný šíp letěl rovně?*

Letmo jsem zahlédla, jak si mě můj společník měří zvědavým pohledem. *Tohle nesmím podělat!*

Lovit přece umím. Zvládnu to. Na třetí úder srdce jsem se nadechla a s výdechem pustila tětivu. Šíp vyletěl rychlostí blesku a zabodl se přesně do srdce kořisti. V duchu jsem překvapeně zajásala, ale na povrchu nasadila sebejistou masku. „Brn-kačka.“

„Ts, měla jsi jen štěstí.“

„Příliš těžké uznat, že jsem tak dobrá?“ provokovala jsem ho dál. Sama nevím proč. Zkrátka na něm něco bylo a těšilo mě ho štvát. *Ano, ve skutečnosti to štěstí*

být muselo, protože s takovým šípem jsem sotva mohla odhadnout, jak poletí, abych se trefila do té správné trasy.

V tichosti mě obešel a bez otočení pokračoval dál do lesa. „Jeden ušák nestačí,“ ozvalo se z šera.

Nakonec jsme se vrátili do tábora úplně za tmy.

Nesla jsem s sebou dva vychrtlé zajíce a pár bobulí. Deandre za sebou táhl mrzáčka sele divočáka, ale očividně byl se sebou spokojený. Jeho veselé pískání tomu jen dosvědčovalo a já cestou přemýšlela, jestli mu nemám zacpat pusu prasečím zadkem a umlčet ten falešný zvuk. Oheň v táboře už plál a vrhal stíny na stěny Průsmyku. Chránil všechny, kteří seděli kolem na roztažených dekách, před zesilujícím větrem.

„To je dost, že jste se vrátili,“ poznamenal Kenji na uvítanou. To byl další člen naší skupiny. Byl asi nejvyšší a jeho onyxové oči ve snědě tváři si nespokojeně měřily náš úlovek. *Ignorantský svalovec*, nazvala jsem ho v duchu.

„Vítejte zpátky,“ přivítala nás Koren jako jediná a káravě dloubala do Kenjiho loktem. „V tomhle období je zázrak, že vůbec něco ulovili.“

„Jak si vedlo Štěně na lovu, Deandre?“ prohodil Levhart a probodl mě ostrým pohledem, který jasně zračil přesvědčení o mém selhání a že Deandre musel veškerou práci udělat sám.

Když se k nám blondák otočil, zatajil se mi dech a stáhly útroby. Nechtěla jsem vypadat jako slaboch. Rozhodně ne před někým jako byl Levhart. U Deandreho jsem si stále nebyla jistá, co mám od něj čekat, a tak jsem na něj jen nervózně hleděla. *Potopí mě, nebo...*

„Byla překvapivě dobrá,“ procedil mezi zuby a já si potajím oddechla. Stíny skryly moje mírné pousmání. Levhart nepřítomně přikývl a na nic dalšího se neptal.

Koren mezitím přichystala večeři a nechala všechny vzít si svůj podíl. Bylo toho opravdu žalostně málo a já navrch dostala ten nejmenší kousek. Když jsem se tak dívala kolem, nejvíc toho do sebe bez okolků nacpal Levhart. *Ješitný nenasyta*, pomyslela jsem si nenávistně. *Kam se poděla obvyklá zdvořilost Japonců?* Ne že bych o ní něco věděla...

„Tumáš,“ špitl mi do ucha Deandre a nenápadně přisunul kousek zaječího stehna ke mně na talíř. „Musíš mít větší hlad než já.“ Dobrácky na mě mrknul. „Za dnešek si něco extra zasloužíš.“

Do obličeje se mi vkradl vzácný, tuze vděčný úsměv a do tváří se mi nahrnulo teplo.

„Děkuji, D,“ šeptla jsem na oplátku stejně potichu. Pochopila jsem totiž, že oba myslíme na totéž. *Levhartovi by se to nelíbilo.*

„Dobrou noc, prcku.“

Kdy mi tak přestane říkat?

„Bloudíš v temnotě. Navždy. Neznáš nic, kromě temnoty kolem sebe. A co tvé oči? Přestávají vidět světlo, byť ho bylo jen trochu, že ano? Nech je být slepými. Nemůžeš se stát světlem sama osobě, protože ty nikdy nenajdeš světlo.“ Danovy žluté oči prozářily noční krajinu a odrazily měsíc na obloze.

S trhnutím jsem se probrala z šeredného snu a zalapala po dechu. Bylo už ráno. Odhadovala jsem, že slunce vyvstane tak do hodiny a ozáří krajinu.

Šlo jen o pouhý sen nebo vzpomínku? Strnule jsem si setřela z tváře studené kapky vody. Ne, nebyly ranní rosou. Byly to *slzy*.

Tak, další den začal perfektně! napadlo mě zachmuřeně. Rozespale jsem si protřela napuchlé oči a posadila se. Zdála jsem měla rozbolavělá ze spaní na zemi, a aby toho nebylo málo, stále jsem se cítila unavená. Zdálo se, že jsem hned po ránu vykročila špatnou nohou. A začínáme!

„Bré ráno.“ Deandre prošel kolem a krátce se na mne podíval. Oči měl skoro ještě zavřené. No, vypadal jak nedospalá chodící mrtvola. *Ne, ne mrtvola, ale ospalý vodník.* Ani se neobtěžoval odhrnout si rozčuchané vlasy z obličeje.

„Dobré,“ odvětila jsem se smíchem, když vrazil do kolemjdoucí Koren.

„Koukej na cestu!“

„Rád bych, kdybych něco viděl,“ zamumlal a odfoukl si část vlasů z obličeje.

„Blbče,“ neodpustila jsem si svou poznámku.

„Nepřuď, prcku.“

To mě urazilo. Krátce jsem si odrfla a otočila se. Jeho pobavený úšklebek mě i přesto jakoby šfouchal do zad. Došla jsem nahoru k jezírku a krátce se v něm smočila. Studená voda mi ukonejšila rozjitřené nervy a zklidnila splašené srdce. Nad hladinou se stále vznášel opar mlhy a mísil se s vůní vistárií. Dokonalé místo pro odpočinek. Z kopce bylo vidět daleko, a tak jsem zahlédla, jak se kousek od našeho tábora plouží po vyprahlé cestě párek cestujících.

„Všichni na svá místa! Připravte se k akci!“ Slyšela jsem, jak Levhart zadává jednotlivé rozkazy. *Co se děje?* Oblékla jsem si kimono a seběhla zpět do Průsmyku, kde se nacházel náš tábor. Tedy, *byl* tam tábor. Teď byl uklizen a všichni

se ukryli na jednotlivá místa; do keřů, za balvany, nahoru na skalní stěnu... Cestující byli blízko.

Pak mi to docvaklo. *Chystají se je přepadnout!?*

„Hej, Hotaru, tady!“ Deandre se objevil za mnou a zatáhnul mě k sobě do úkrytu. Prstem mi naznačil, že mám být zticha. Jen jsem zaskočeně přikývla a sledovala, co se bude dít. Mysl mi zaplavila zvědavost.

Dva cestující – žena a muž – procházeli Průsmykem a zvesela spolu diskutovali. Sotva se ocitli uprostřed, Koren s ostatními se objevili za nimi, a před nimi jim cestu zablokoval Míko. Levhart se držel vzadu.

Lenoch.

„S dovolením, jen procházíme,“ promluvil cestující a zastavil se před mužem s maskou. Bylo na něm znát, že něco tuší a dostává strach.

„Nejdřív nám dej papáníčko, paničko,“ zazpíval nadšeně Míko a natáhl ruku k ženě.

„Nesahej na ni!“ Muž se statečně postavil před svou ženu a strčil do Míka hrubou silou. Vzal ji za ruku a rozběhli se kolem něj, pryč z útlého prostoru, ale to už se přizval na scénu Deandre a nechal mě celou netrpělivou v úkrytu. Štětcem ve vzduchu načrtnul obraz vlka a při dalším mávnutím ruky ho zhmotnil do velkého pohyblivého tvora, třpytícího se zlatými jiskrami. S vrčením se postavil cestujícím do cesty. Muž se stáhl zpět a vytřeštil na třpytivě průhledného vlka oči.

„Tomu se říká umění, paka!“ vykřikl Deandre, naprosto spokojený sám se sebou.

„Deandre, ta žena!“ Koren vyběhla za ním a on se otočil za sebe.

„Pomozte mi někdo, jsou tady zloději!“

„Utíká!“ V mžiku se moje tělo nevědomky pohnulo. Seskočila jsem z balvanu, udělala piruetu a skončila cestující v cestě. Nevím, co mě tak hnalo vpřed. Asi hlad, který křečovitě stahoval mé tělo a útroby a který mě mořil po celý život – nechtěla jsem to znovu zakusit. A tak jsem ženu popadla za paži a otočila ji zády k sobě. Ke krku jsem jí přiložila dýku a snažila se, aby se mi netřásla ruka. Měla jsem strach. Někde hluboko uvnitř rozechvíval celou mou bytost, ale přemohla jsem se a vyzývavě pohlédla na jejího společníka.

„Dej nám, co máš, a já ji nechám žít!“ zvolala jsem strojeně pevným hlasem a snažila se nevnímat žluč odporu, kterou jsem pocítila v hrdle. *Jak hluboko jsem právě kvůli hladu a zbabělosti klesla?*

„J-jo, hned to bude, mladá slečno, jen jí neubližuj!“ zakoktal muž a hodil nám vak s jídlem.

Levhart ho chytl a krátce na mě kývl. „Nech je jít, Hotaru.“

Pomalu jsem odstoupila od své zajatkyně. S děsem v očích proběhli mezi námi a zmizeli za kopcem. Ani mě nemrzelo, že jsem teď nejspíš udělala špatnou věc. Zkrátka jsem měla radost z toho, že máme pro dnešek, a možná i pro zítřek, co jíst. Zalil mě podivný, ale opojný pocit z úspěchu.

„Dobrá práce! No není úžasná?“ zajásal Míko a já se jen hrdě usmála. Ale jen nepatrně, aby si mého pocitu zadostiučinění nevšiml Levhart.

„Díky tobě dnes nebudu o hladu,“ přidal se Deandre a povolením ruky rozpustil svoji oživlou kresbu.

Poprvé za celou dobu jsem se na něj udiveně zahleděla. „To, co jsi teď udělal...“ začala jsem zvědavě a ukázala na třpytivé místo, kde se ještě před chvilkou pohyboval vlk.

„Jo, o nic velkého nešlo,“ odpověděla mi místo něj Koren. „Je to jeho vrozená schopnost – nakreslí pomocí štětce s krví obraz a udělá ho na nějakou dobu skutečným. Je v tom Akachika.^{1*} Ovšem ta ti určitě není cizí.“ Významně na mě mrkla a bylo jasné, že naráží na mou schopnost s ledem, kterou jsem ukázala při prvním setkáním. Sklonila jsem hlavu a uchechtla se. *Akachika. Tak takhle tomu říkají?*

„Že o nic nešlo, jo?“ vmísil se do toho Deandre a vytrhl mě z přemýšlení. „Právě jste, vy šťastlivci, viděli moje velkolepé umění!“ rozhořčoval se. „Příště nakreslím hada, který tě sežere, Koren, a to si piš, že jo!“

„Jasně, nemůžu se dočkat,“ odbyla ho jako otravný hmyz a obě jsme se začaly smát. Deandre si jen nasupeně odfrkl a já mu darovala potměšilý úšklebek. Byl skvělým způsobem, jak nedat najevo rozpolcenost. Zakázala jsem si však dál litovat svých činů a jen se oklepala.

Pro tento den nebudeme strádat hladu. Nikdo z nás.

^{1*} Akachika – [Akačika] Japonská slova obsahující slabiku Chi ち/チ a taktéž písmeno z dvouslabičné abecedy Hiragany a Katakany, čteme v češtině jako [či].

Plameny osudu

Jídlo! Vstávejte, vy lenoši, nebo budete o hladu!“

„Proč jsem ho v noci nezardousila?“

„Šéfe, Míko má hladík!“

„Vysmahni, Míko! Šlapeš mi po umění!“

„Tomu říkáš umění, Deandre? Vidím jen čmáranice v hlíně!“

„Koren, to odvoláš!“

„Tak mě k tomu donuť!“

„Buďte všichni ticho, nebo vás zabiju osobně!“

No jasně, Levhartův burácivý hlas mě vždycky donutí probudit se. S další ponurou náladou hned po ránu jsem se zvedla z deky a rozhlédla se po ostatních. Deandre se skláněl nad nějakou kresbou v hlíně, Koren se s ním se smíchem hádala a Míko pobíhal kolem jako natažený ptáček na klíček. Kenji a Kōji seděli stranou a Levhart, jak se zdálo, byl časovaná bomba.

Obří bomba! A do výbuchu zbývá *tři, dva, jedna...*

„Tak a dost! Lezete mi na nervy! Všichni budete bez snídaně!“

A je to tady. „No, taky vám přeji dobré ráno a dobrou chuť u imaginárního jídla.“

Rozběhli jsme se do skryší kolem lesní cesty, kterou jsme teď procházeli. Na denním menu, dalo by se říci, byli čtyři potulní žoldáci. Ano, přesně tak. Sama jsem nevěřila tomu, že je naše parta zvládně.

Na první pohled jsem přímo zrentgenovala jejich vypracovaná těla, částečnou zbroj minimálně z nějakého laciného kovu a pár katan² pohupujících se u opasků, přestože už od pohledu nebyli vycvičení samurajové. Jen vandráci, kteří se nechávali

² *Katana* (japonsky 刀) je druh japonského meče se zakřivenou čepelí, které má jen jedno ostří. Tradičně je každý samuraj běžně vybavený dvěma, nebo katanou a jedním krátkým mečem Wakizashi.

najmout za peníze od kohokoliv, kdo zaplatil, a vykonávali pro to téměř cokoliv. Předpokládala jsem tedy, že bojovat uměli. *To bude ještě zajímavé...*

Polilo mě vzrušení z *lovu*. Ještě lépe jsem se přikrčila za hustý keř a vyčkávala. Plán na dnešek jsme měli připravený. První půjde Míko jako rozptylovač. Vběhl jim do cesty a začal tancovat, poskakovat a u toho něco zběsile povykoval. Žoldáci se zastavili a zmateně na něj civěli. Jeden na něj začal ukazovat a další se rozesmáli.

No, musíte uznat, že se na takovou práci dokonale hodil. Mně samotné dalo práci, abych nevyprskla smíchy. Tělo se mi chvělo nedočkavostí, jen se rozběhnout a zaútočit, ale přemohla jsem se.

Jako další přišel na řadu náš nabručený silák Kenji a přirazil ke stromu toho největšího žoldáka. Do Kenjiho velikosti měl však značně daleko. Když zbylí tři zaregistrovali, že se něco děje, vytáhli katany, ale to už na scénu vběhli Koren s Deandrem. Koren jedním přesným hodem útlé šipky rozřízla opálenému žoldákovi rameno a Deandre v červeném kimonu, zdobeném modrými klikyháky, rychlým tahem smočil štětec v jeho krvi.

Udivila mě jeho rychlost a dokonalá synchronizace s Koren. Inu, nedělali přepadení poprvé. Museli mít za sebou dost tréninků i nepovedených pokusů.

Deandre načrtl přesnými tahy ve vzduchu obrys a daroval tak život průhledné siluety orla. Kouzelné stvoření se zapištěním prolétlo kolem a vytrhlo vedoucím žoldákovi z ruky vak se zásobami.

„Hej! Ty parchante!“

Orel přiletěl za Levhartem, který se – jak jinak – zase držel stranou, a shodil mu úlovek. „Dobrá práce!“

„To vám nedarujeme!“ křikl žoldák a vrhl po Koren dýku. Žena ani nehnula brvou. Kolem ní proletěl kouzelný orel a dýka se zabodla do něj. Spolu zapláli zlatým ohněm a zmizeli s větrem.

Jak na ně žoldáci zaútočili, přišla moje chvíle, abych je kryla. Vyskočila jsem z úkrytu a z přemetu kopl toho nejmenšího do břicha. Jedním švihem ruky se mi v ní vytvořil ledový meč a zkrřížila jsem ho s katanou toho čtvrtého. Potěšeně se mi zablýsklo v očích. To bylo vzrůšo! Kōji byl hned za mnou a zaútočil na posledního, zatímco ten první chudák se pořád beznadějně svíjel v Kenjiho sevření.

Protočila jsem se v mrštné otočce a vysmekla tak svůj meč z blokace ostří žoldákovy. Nahnula jsem se a silně ho udeřila nohou. V duchu jsem se zhnusila sama sobě, když mi hlavou probleskl střípek vděku Danovi za to, že mě naučil tak dobře bojovat a ovládat své schopnosti.

To nemůžu myslet vážně, že ne...?